

S

4

SPOUTÁVAC

SEBASTIEN DE CASTELL

4

S

DIVOTVŮRCE – SPOUTÁVAČ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Sebastien De Castell

Divotvůrce – 4. díl – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SPOUTÁVAČ

SPOUTÁVAČ

SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Original title: *Soulbinder*
Copyright © Sebastien de Castell, 2018
Illustration copyright © Sam Hadley, 2018
First published in English language as *Soulbinder* by Hot Key Books,
an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of Sebastien de Castell and Sam Hadley to be
identified as author and illustrator of this work have been asserted.

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příchody jsou buď plodem
autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT,
v Praze roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 35495

Z anglického originálu *Soulbinder* přeložil Peter Kadlec
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
ISBN tištěné verze 978-80-252-4606-1
ISBN e-knihy 978-80-252-4713-6
TS 14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

Když mi bylo sedm let, rodiče nás jednou s bratrem nečekaně vyzvedli ze školy. Myslel jsem si, že se stalo něco hrozného, ale místo toho nám představili dvě štěňata. Pojmenovali jsme je Lady a Tramp podle nejlepšího filmu všech dob. Nějakým podivným řízením osudu Tramp připadl „mně“ (nebo spíš já jemu). Domnívám se, že podobné zkušenosti má spousta lidí, a pořád nevím, proč pro nás tolik znamenají, ale je to tak. Znamenají pro nás všechno.

*Naděje je rajský ostrov, na jehož břehy všichni toužíme vstoupit.
Měj se však na pozoru, a až zjistíš, že se tvé zraky upírají ke
vzdálenému obzoru, nezapomeň se občas podívat pod nohy...*

– přihlouplé argosanské přísloví

1

Potíže s pískem

Poušť je lhářka.

Ano, jistě, z dálky tento nekonečný prostor zlatého písku *vypadá* lákavě. Člověk stojí na vrcholu písečné duny, teplý vánek zmírňuje sluneční žár a vábí ho vstříc dobrodružstvím, která čekají dole. Ať si přejete cokoli – nepředstavitelný poklad, únik před nepřáтели nebo dokonce lék na černá znamení vinoucí se kolem levého oka, která se neustále zvětšují –, vždy se najde nějaký blázen, který bude přísahat, že to všechno na vás za pouští čeká. Že je to nebezpečná cesta? Možná, ale ta odměna, *človče! Představ si tu odměnu...*

Při bližším pohledu však – myslím tím skutečně blízkém – řekněme ze vzdálenosti několika centimetrů, ale vypadá vše jinak. Je to snadné, když ležíte tváří v písku a čekáte, až zemřete žízní. Vidíte, jak je každé zrnko písku jedinečné? Různé tvary, velikosti, barvy... Dokonalost bez hranic, kterou jste viděli předtím, byla pouhou iluzí. Zblízka je poušť špinavá, ošklivá a zlá.

Jak jsem řekl: je to smrdutá lhářka.

„Ty jsi smrdutý lhář,“ zavrčel Reichis.

Polekaně jsem trhl hlavou. Vůbec jsem si neuvědomil, že mluvím nahlas. Se značnou námahou jsem otočil hlavu, abych viděl, jak je na tom můj takzvaný obchodní partner. Nedostal jsem se příliš daleko. Nedostatek potravy a vody si na mně vybral svou daň. Krvavé šrámy způsobené kouzly nedávno zesnulého mága, jehož páchnoucí mrtvola hnila pár metrů od nás, mi také dvakrát nepřidaly. Měl jsem tedy strávit těch pár chviliek života, které mi ještě zbývaly, pohledem na špatně naloženého, něco přes půl metru dlouhého kočkoveverčáka, který umíral vedle mě?

„Ty smrdíš,“ odvětil jsem.

„Hehe,“ zachechtal se. Kočkoveverky si nedovedou dobře představit svou vlastní smrt. Mají nicméně velkou zálibu v obviňování jiných. „Všechno je to tvoje chyba,“ zaprskal.

Převalil jsem se na druhý bok v naději, že trochu rozhýbu ztuhlou páteř, ale v tu chvíli se ozvaly krvavé šrámy na zádech. Bolest mi vyloudila z vyprahlého hrdla chraptivý sten.

„Nesnaž se to popřít,“ varoval mě Reichis.

„Vždyť jsem nic neřekl.“

„Ale řekl. Zaskučel jsi a já slyšel: ‚Ale Reichisi, jak jsem mohl vědět, že nás vedu do smrticí pasti nastražené mým vlastním lidem? Chci říct, jistě, varoval jsi mě, že ty řeči o skrytém klášteře v poušti, kde mě mniši mohou vyléčit z černého stínu, jsou podfuk, ale znáš mě, jsem pitomec. Pitomec, co nikdy neposlouchá svého chytřejšího a mnohem hezčího obchodního partnera.‘“

Pro případ, že jste nikdy neviděli kočkoveverku, představte si vzteklou kočičí tvář, lehce soudkovitý trup, rozčuchaný chlupatý ocas a podivné osrstěné kožní záhyby

mezi předními a zadními končetinami, které jim umožňují snášet se klouzavým letem z vrcholků stromů a vrhat se na svou kořist. Rozhodně vás přitom nenapadne výraz „hezký“.

„To všechno jsi vyrozuměl z toho mého zasténání?“ zájmal jsem se.

Reichis se odmlčel. „Kočkoveverky mají silnou intuici.“

S námahou jsem vydechl. Žár písku mi spaloval plíce. Jak dlouho jsme tam leželi? Den? Dva? Natáhl jsem se po posledním z našich měchů s vodou a přisunul jsem si ho blíž k sobě. Okrádal jsem sám sebe s vědomím, že se o to, co zbylo, budu muset rozdělit s Reichisem. Říká se, že člověk přežije bez vody tři dny, ale nepočítá se s tím, že poušť z vás vysává veškerou vlhkost jako... *jako zatracená kočkoveverka!* Měch na vodu byl vysušený jako troud. „Tys vypil naši poslední vodu?“

„Napřed jsem se tě zeptal,“ odsekl dopáleně Reichis.

„Kdy?“

Znovu se odmlčel. „Když jsi spal.“

Poušť zjevně nebyla jediný lhář, se kterým jsem se musel potýkat.

Bylo mi sedmnáct, byl jsem vyobcován vlastním lidem, pronásledován všemi čarostopaři a lovci lidí, vybaven pouze dvěma kouzly a špatnými názory, a moji poslední vodu mi ukradl tvor, který široko daleko nejvíc připomínal něco jako mého přítele.

Jmenuju se Kellen Argos. Kdysi jsem býval nadějným studentem magie a synem jedné z nejmocnějších rodin na jan'tepském území. Pak se mi kolem levého oka udělaly klikaté černé čáry následkem záhadné kletby známé jako

černý stín. Teď mě lidé nazývají psancem, zrádcem, exulantem – a to ještě když jsou vůči mně zdvořilí.

Jednu věc mi ale nikdy neříkají, a sice že mám štěstí.

„Jistěže to místo znám,“ řekla stará stopařka a nespouštěla své různobarevné oči ze zaprášeného koženého měšce na stole mezi námi, který obsahoval měděné a stříbrné cetky. Jedno oko měla hnědé a druhé zelené. Byli jsme v přízemí zájezdního hostince sami, až na dvě do bezvědomí opilá individua ve vzdáleném koutě a jednoho smutného chlapíka, který seděl osamocen na zemi a znovu a znovu házel dvěma kostkami a pošťukával při tom do svého piva, že má tu největší smůlu na celém světě.

Co ty víš, kámo?

„Mohla bys mě tam dovést? Do tohoto kláštera?“ zeptal jsem se a položil jsem kartu lícem nahoru na stůl.

Stopařka zvedla kartu a s přimhouřenýma očima hleděla na přízračné věže, které na ní byly vyobrazeny. „Pěkná prácička,“ poznamenala. „To jsi maloval sám?“

Přikývl jsem. Za posledních šest měsíců jsme s Reichi-
sem prošli půl kontinentu v marné snaze nalézt lék na
černý stín. Sbírali jsme stopy všude možně, od poznámek
naškrábaných na okrajích pochybných listin odkazujících
na tajné svatyně až po zvěsti donekonečna opakované
opilci v hostincích, jako byl tenhle. Argosané malují
na karty důležité lidi a místa a vkládají do nich všechny
útržky informací, které shromažďují, v naději, že výsledné
obrázky odhalí jinak skryté významy. A tak jsem jednu
kartu namaloval i já. Pokud bych při hledání léku zemřel,
byla tu pořád možnost, že si karta najde cestu do argo-

sanských rukou a pak k Ferius Parfax, aby věděla, že už se s pátráním po mně nemusí obtěžovat.

Stará stopařka hodila kartu na stůl, jako by to byl její vklad do hry. „Místo, které hledáš, se jmenuje Ebenové opatství a jo, *mohla* bych tě tam dovést... kdyby se mi chtělo.“ Usmála se, až se jí na dohněda opáleném čele a kolem očí udělaly vrásky a celá její tvář nabyla podoby mapy nějaké dávno zapomenuté krajiny. Bylo jí nejspíš už hodně přes šedesát, ale její kožená kazajka bez rukávů odhalovala na pažích a ramenou svaly jako provazy. To mi spolu se soupravou nožů zasunutých do pásu přes tělo a kuší zavěšenou na zádech prozrazovalo, že by si v případném boji vedla víc než zdatně. Ze způsobu, jakým zírala na vak s tretkami, aniž věnovala příliš pozornosti mně, vyplývalo, že jsem na ni rozhodně neudělal stejný dojem jako ona na mě.

Pátrání po zázračném léku dosud nebyl moc výnosný podnik. Každý groš, který jsem si jako divotvůrce vydělal, jsem utratil u pokoutních obchodníků se smrdutými odvary, po kterých mi bylo často tak špatně, že jsem prozvracel i několik dní v kuse. Proto mi teď obnošená košile jen smutně plandala na kostnatém těle. Na mé tváři a hrudi byly stále znát podlitiny a jizvy od posledního střetnutí s dvojicí jan'tepských lovců lidí. Plně jsem tedy chápal, proč pohled na mě nenaplňoval stopařku kdovíjakým nadšením.

„Uvažuje o tom, že ti napráská a sebere nám peníze,“ sdělil mi Reichis a věřil ve vzduchu ze svého posedu na mém rameni.

„Nemá to zvíře vzteklinu?“ podezíravě na něho pohlédla stopařka.

Ostatní lidé nerozumějí prskání, vrčení a někdy dokonce i pšoukání, které Reichis používá ke komunikaci. „Pořád se to pokouším zjistit,“ odvětil jsem.

Kočkoveverčák temně zavrčel. „Nezapomněls, že ti klidně můžu vyrvat oči z důlků a sežrat je, až budeš spát?“ Seskočil mi z ramene a vydal se do kouta ke dvěma spícím opilcům. Nebylo pochyb o tom, že se šel podívat, jestli jim nemůže vybrat kapsy.

„Obrat se na ty, kdo znají příběhy,“ začala stopařka monotónním hlasem. „Neřeknou ti nic jiného než to, že za zdmi Ebenového opatství dosud pobývalo jen sedm cizinců. Pět z nich je po smrti. Jeden je závislý na snovém býlí a nenajde ani svůj nos mezi očima, natož tajný klášter ukrytý v poušti.“ Sáhla po měšci obsahujícím všechny cennosti, které mi ještě zbývaly. „A potom jsem tu já.“

Podařilo se mi sebrat měšec dřív, než se ho zmocnila. Možná na to nevypadám, ale mám rychlou ruku. „Ještě jsme se nedomluvili.“

Poprvé se různobarevné oči staré stopařky upřely na mě. Pokusil jsem se vydržet její pohled, ale je znervózňující, když na vás zírají dvě oči a každé má jinou barvu. „Proč si vlastně chceš začínat s Černými spoutávači?“ zeptala se. Pohled jí zabloudil k mému levému oku a byl bych se vsadil, že si všimla nepatrného rozdílu barvy v místě, kde se okraje tělově zbarveného mesdetového krému stýkaly s horní částí lící kosti. „Nemáš náhodou černý stín?“

„Černý co?“ nechápal jsem. „V životě jsem o tom neslyšel.“

„No, já jen že jsem slyšela o partě jan'tepských čarodějů, kteří nabízejí velké peníze za jednoho z nich, který je

prý posedlý ďáblem. Už nějakou dobu po tom chlapíkovi jdou. To jsem aspoň slyšela.“

„O tom nic nevím,“ řekl jsem a snažil jsem se, aby má slova zněla aspoň trochu výhružně. „Jak už jsem říkal, já jenom píšu knihu o tajemném pouštním řádu.“

„Spoustu peněz za toho chlapíka. Možná víc, než je v tom tvém měšci.“

Nechal jsem měšec být a spustil jsem ruce dolů, abych otevřel váčky, které jsem měl u boků na opasku. V nich byl červený a černý prášek. Používal jsem je k jedinému kouzlu, o němž jsem věděl, že vždycky vyvolá dojem. „Víš co?“ řekl jsem jakoby nic. „Teď, když ses o tom zmínila, mě napadá, že jsem možná o tom chlapíkovi posedlém černým stínem slyšel. Říká se, že už se ho pokoušela dostat spousta nebezpečných lidí. Musím se ptát, co se s nimi všemi stalo.“

Stopařka se ušklíbala koutkem úst. V jejích rukou, jak jsem teď viděl, se objevil pár zahnutých nožů. „Už jsem v životě potkala plno nebezpečných lidí. Žádný z nich mě moc nenadchnul. V čem bys měl být jiný?“

Opětoval jsem její úsměv. „Podívej se za sebe.“

Neudělala to, místo toho nepatrně pootočila jedním z nožů, až jeho ostří zachytilo odraz mého kočkoveverčáka, který se mezitím nenápadně vyšplhal na věšák za ní a teď čekal na pokyn k útoku.

Jo, ten malý prevít se někdy opravdu hodí.

Napočítal jsem tři nadechnutí, než stará stopařka pomalu položila nože na stůl. „Zdá se, že ta kniha, kterou píšeš, bude fakt dobrá, mladý příteli.“ Popadla můj měšec s cetkami a vstala od stolu. „Musíme se před tím výletem ve městě pořádně zásobit.“

Vyčkal jsem o chvíli déle a ze všech sil jsem se snažil tvářit se, jako bych ještě nebyl rozhodnutý, jestli si ji namenu jako průvodce, nebo ji rozmetám na prach. Popravdě řečeno jsem čekal, až mi srdce přestane bít jako splašené. „Jak daleko je to opatství?“ zeptal jsem se.

Přitáhla si popruh na kuši a zastrčila nože do pouzder. „Hodně daleko, ale neboj se, ta cesta se ti bude líbit.“

„Opravdu?“

Usmála se. „Lidi říkají, že Zlatá stezka je nejbezpečnější a nejkrásnější místo na světě.“

Vlastnost mrtvol

Slabé škrábavé zvuky mě vrátily do nepříjemné reality. Pootevřel jsem jedno oko a v mrákotách jsem očekával, že mě oslepí sluneční svit odrážející se od třpytícího se zlatého písku. Místo toho mě uvítalo šero a lezavá zima. Pomysleli byste si, že cesta ve dne tak rozpálená jako Zlatá stezka bude v noci prohřátá. Ale ne, teplota na tom místě spadne ze spalujícího žáru pod nulu během necelé hodinky, jediné části dne, kdy je docela snesitelně. Otrásl jsem se a snažil se znovu usnout.

Škrábání však pokračovalo – v jeden okamžik tak blízko, až jsem se plácl přes ucho v obavách, že se mi do něj dobývá nějaký hmyz. Když se mi nepodařilo objevit původ toho zvuku, přinutil jsem se zvednout hlavu natolik, abych ji mohl otočit ke zdroji neustávajícího hluku. Působil ho Reichis, který se ztěžka vlekl po písku.

Snaží se dostat ke mně, pomyslel jsem si.

Zaplavil mě pocit něhy, který mi dal zapomenout na chlad a zoufalou situaci, v níž jsme se nacházeli. I když jsme se spolu často hádali, kočkoveverčák a já jsme si vzájemně zachránili životy víckrát, než každý z nás doká-

zal spočítat; a teď chtěl Reichis zřejmě zemřít po mém boku.

Natáhl jsem k němu ruku a zjistil jsem, že se vůbec nepřibližuje. Že se ve skutečnosti plazí ode mě pryč.

Už jsem se někdy zmínil, že kočkoveverky jsou nevděční parchanti? Můj takzvaný obchodní partner neplýtvat posledními zbytky energie na to, abychom se dočkali konce společně; tohle nebyl nějaký poslední projev přátelství mezi námi. Ne, místo toho se ta chlupatá bestie pomalu blížila k mrtvole válečného mága.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se.

Žádná odpověď. Reichis se plazil dál a centimetr po centimetru se blížil svému cíli. Když konečně ulehл vedle nebožtíkovy hlavy, vyčerpaný a ztěžka oddychující, obával jsem se, že kočkoveverčákova mysl je snad po dlouhém žíznění natolik zatemněna, že si spletl mrtvého muže se mnou. Sálh třesoucí se tlapou po mágových nehybných očích, slepě hledících do tmavnoucího nebe. Teprve teď jsem konečně pochopil, co má Reichis za lubem.

„Ach, u všech mých mrtvých předků,“ zaklel jsem, „řekni mi, že nemáš v úmyslu –“

Se zručností, která měla svůj původ v praxi – *dlouholeté praxi* – Reichis jedním drápem vydloubl muži oko z důlku. Pak široce rozevřel čelisti, vložil si odpornou, slizovitou kouli do tlamy a začal ji žvýkat. „Ach...“ zasténal slastně, „to je dobrota.“

„Jsi nechutný, víš to?“ Nejsem si jistý, jestli ta slova skutečně splynula z mých rtů. V danou chvíli jsem totiž vynakládal poslední zbytky vůle na to, abych se nepozvracel.

„Mňam,“ zamumlal mezi dvěma skousnutími, načež hlasitě polkl.

O kočkoveverkách se málo ví, že ještě odpudivější než způsob, jakým hltají svou potravu, je jejich posedlost o ní následně básnit. „Viš,“ začal se spokojeným vzdychnutím, „jeden by se bál, že bude rozvařené, když měl ten chlápek tak spálený obličej, ale nakonec chutnalo báječně. Mírně křupavé na povrchu; měkké a teplé vevnitř.“ Natáhl tlapu ke druhé straně mágovy tváře. „Nechceš to levě?“ zeptal se a doplnil to tichým zavrčením, jímž dával najevo, že nabídka nebyla myšlena zcela vážně.

„Jen si dej. Nebudeš mít potom ještě větší žízeň? Nedo- statkem vody nejspíš umřeme mnohem dříve než hladý.“

„To je fakt.“ Reichis se přitáhl blíž k mágově hrudi, kde zela velká rána po našem souboji a zanechala po sobě kaluž krve. Kočkoveverčák ji začal chlemtat. Přestal, když si všiml mého zděšeného pohledu. „Nejspíš by ses měl taky napít, Kellene. V té krvi přece musí být aspoň *nějaká* voda, ne?“

„Já *nepiju* krev. *Nejím* oči.“

Kočkoveverčák posměšně zamručel. „No jistě, protože pro tebe jsou tvoje kulinářské zábrany mnohem důležitější než naše přežití.“

Chtěl jsem mu dát nějakou ostrou odpověď, ale nic mě nenapadalo. Mohl mít totiž pravdu, ačkoli jsem neměl tušení, jestli mohou lidské bytosti skutečně získat z krve dostatek tekutiny, aby přežily, nebo jestli mi po ní bude jenom špatně. Každopádně jsem nedospěl k žádnému rozhodnutí, a tak jsem několik minut jen nečinně ležel a naslouchal Reichisovu náruživému srkání. Když konečně přestal, lehl si na bok a zavolal na mě. „Kellene?“

„No?“

„Já vím, že je to pro tebe citlivé téma, ale...“

„Co?“

„Až budeš mrtvý, nebude ti vadit, když sním tvoji mrtvolu?“ Chvatně dodal: „Bude přece lepší, když jeden z nás přežije, ne?“

Z posledních zbytků sil jsem se od něho odvrátil a pře-
valil jsem se na záda, ačkoli mě při tom příšerně zabo-
lela má zranění. Nepřál jsem si, aby poslední věc, kterou na
tomto světě uvidím, byla krví zbrocená tvář kočkoveverčá-
ka, který přemítá, jestli mi má napřed sežrat oči, nebo uši.

Vysoko nade mnou, daleko od malicherných starostí
smrtníků, se začaly objevovat první hvězdy, tisíce malič-
kých jiskřiček probouzejících se k životu. Přestože Zlatá
stezka byla vyprahlá, neobyvatelná pekelná díra, noční
nebe nad ní poskytovalo vskutku nevšední pohled. Zhlu-
boka jsem se nadechl a vzápětí se mi bolestivě stáhlo hrd-
lo – reflex, který, jak se domnívám, vyvolal dlouhý nedo-
statek vody.

Zemřu tady. Ta slova ovládla moji mysl tak náhle a tako-
vou silou jako železné znehybňující kouzlo. *Dnes v noci tu
doopravdy zemřu, zabitý nějakým pitomým jan'tepským lovcem
lidí a díky vlastní hlouposti.* Cítil jsem, že se každou chvíli
rozpláču, a pokusil jsem se rozechvělými prsty otřít si slzy,
které tam nebyly.

Nejspíš jsem mimovolně vzlykl, protože Reichis zavrčel:
„No výborně, když budeš brečet, fakt ušetříš spoustu vody.“
Kočkoveverky nejsou zrovna proslulé svým soucitem.

Když se dostanu do potíží, mé přežití obvykle závisí na
včasném příchodu jisté hazardní hry s vlnitými rudý-

mi vlasy jménem Ferius Parfax. Klečím třeba na kolenou, prosím o milost nějakého šílence, který má náhodou výhrady vůči černému stínu, a čekám, až na mě dopadne jeho meč (palcát, střela z kuše, ohnivé kouzlo, nebo... doplňte si sami) a rozdrť mě, když se zničehonic objeví *ona*.

„Hej, vy dva, netvařte se tak zuřivě jako dvě divoké fretky, které se perou o kapradinu,“ řekne. Ve skutečnosti tato slova nikdy neproněsla, ale obvykle je to něco stejně nesmyslného.

„Neopovaž se do toho plést, Argosanko,“ vykřikne mág (voják, zabiják nebo nějaký jiný rozzuřený člověk).

Ferius si posune ten svůj hraničářský klobouk o centimetr výš nad obočí, vytáhne z vesty cigárko a řekne: „Ani zdaleka se nechci do ničeho plést, příteli, ale nějak jsem si na toho hubeňoura, kterého se zřejmě chystáš rozsekat na kusy, zvykla. Takže tě musím požádat, aby ses laskavě stáhl.“

A potom? Následuje nelítostný souboj, uštěpačná poznamka, jistá smrt, zázračný úhybný manévř, nemožné se stává skutkem, protivník klesá, poslední uštěpačná poznamka – obvykle na můj účet – a jsem zachráněn. Tak to bylo pokaždé od chvíle, kdy jsem v den svých šestnáctých narozenin opustil rodnou zemi.

Jenomže teď je všechno jinak. Před šesti měsíci jsem od Ferius, své učitelky argosanským způsobům, a Nephenie, kouzelnice, kterou jsem kdysi miloval, odešel, protože jsem se dozvěděl, že můj lid nikdy nepřestane pronásledovat mě ani ostatní, kteří mi budou nablízku, dokud budu mít černý stín. A poněvadž černá znamená vinoucí se kolem mého levého oka zjevně nehodlala zmizet, měl jsem jen dvě možnosti: buď opustit dvě ženy, které mi

byly nejbližší, nebo riskovat, že budou zabity nepřáteli, kteří měli ve skutečnosti v úmyslu dostat mě. Jakkoli bolestný byl můj odchod, vypadal aspoň trochu ušlechtilé.

Asi šest minut.

Ušlechtilost a sebeobětování mají jednu chybu, a sice tu, že když se dostanete do maléru – řekněme třeba, když se vytetované kovové pásky na pažích jan'tepského čarostopaře rozzáří veškerou magií, kterou přivolal, aby vás zabil – není nablízku nikdo, kdo by vás zachránil.

„Ty, Kellene...?“ zeptal se Reichis na něho netypicky nesměle.

„Ano, můžeš mě sežrat, až budu mrtvý. Spokojen?“

Po chvilce ticha následovalo: „Ne, já jen přemýšlel o tom, jestli ten mág nelhal.“

„V čem?“

„Když říkal, že zabil Ferius.“

Potíže s kouzly

Podezíral jsem starou stopařku, že nás zradí, od chvíle, kdy jsme se s ní ocitli v srdci pouště daleko od zvědavých očí. S Reichisem jsme ji střídavě sledovali ve dne v noci, zatímco jsme se plahočili přes jednu písečnou dunu za druhou. Naše opatrnost nicméně nakonec vyšla nazmar, poněvadž ačkoli nás vedla do pasti, nepadli jsme do té, kterou nastražila ona sama.

K mnoha způsobům, jimiž si s vámi poušť zahrává, patří i odraz světla od písku, který před vašimi očima vytváří nejružnější klamné obrazy. Někdy vidíte chvění vzduchu v dáli, které vypadá přesně jako jan'tepské štítové kouzlo. Připravíte se k boji na život a na smrt, aby se vám vzápětí váš zlomyslný průvodce vysmál, že jste „nervózní jako štrajchpudlík.“

Nemám tušení, co jsou „štrajchpudlíci.“ Zřejmě jsou ale dost nervózní.

Pokaždé, když mě nějaký takový prelud vyvedl z míry, stará stopařka vyjížděla do třepetavého oparu, mávala nad hlavou svými zahnutými noži a volala: „Ztrať se, ty odporový kuse vzduchoprázdna!“ Přišlo jí to všechno náramně

legrační až do okamžiku, kdy na ni z jednoho takového mihotavého oparu vylétl záblesk ohnivé magie a proměnil ji v hromádku popela.

Reichis a já jsme v tu chvíli byli tak vyčerpaní, že jsme se málem nestačili vrhnout k zemi, než proti nám vylétl další záblesk. Vzápětí se ukázalo, že jsme vlastně nebyli terčem útoku: tím byli naši koně. Zemřeli milosrdnou a rychlou smrtí. Bohužel na nich byly naložené zásoby, které jsme potřebovali k přežití dalšího týdne v poušti.

„Kolik?“ otázal se ramenatý mág, když vystoupil ze svého zahalovacího kouzla. Nebylo moc působivé, což mi dávalo naději, že tento chlapík možná spoléhá na jedno kouzlo a sám není příliš silný. Možná měl rozzářený jenom jeden pásek jako já.

„Kolik čeho?“ zvedl jsem se na nohy a nenápadně jsem sáhl po svých prášcích.

„Kolik mých kolegů mágů jsi zabil, černý stíne? Kolik našich lidí zahynulo, když se snažili učinit spravedlnosti zadost?“

Zvažoval jsem jeho otázku. „Devět,“ zalhal jsem a vzápětí jsem se opravil: „Teď už vlastně deset.“ Vyhodil jsem do vzduchu před sebe červený a černý prášek. Těsně před tím, než se srazily, jsem rukama vytvořil tělesný tvar: ukazováčky a prostředníčky mířily na můj cíl jako naváděče, prsteníčky a malíčky byly přitisknuté k dlaním na znamení sebekázně a palce směřovaly vzhůru k nebi, aby vyslaly modlitbu, jíž jsem žádal své předky o pomoc. „Carath,“ pronesl jsem.

Výbuch otrásl vzduchem mezi námi. Červený a černý plamen se navzájem propletly jako hadi a s řevem se vrhly

na mého nepřítele. Okamžik nato plameny zmizely, rozbité o jeho štítové kouzlo.

Tak tenhle chlapík nejspíš rozzářil víc než jeden pásek.

„Opravdu sis myslel, že to bude fungovat?“ zajímal se.

„Ne, ale teď tě mám tam, kde jsem tě chtěl mít. Nemůžeš vyslat další ohnivý blesk, aniž bys zrušil svůj štít.“ Spustil jsem ruce zpět k váčkům na bocích. „Chtěl bys vidět, kdo tasí rychleji?“

„Hehe,“ zachechtal se Reichis.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nic. Jen je legrační, když se snažíš dělat ze sebe drsňáka.“

„Díky za podporu.“

Můj protivník mě pozorně sledoval a zvažoval moji sílu stejně jako já jeho. Byl mladý jako většina potulných mágů, něco přes dvacet. Obvykle proto mohu počítat s tím, že moji výzvu přijmou, tenhle se ale neobtěžoval s dalším ohnivým kouzlem. Místo toho si odhrnul vlasy měděné barvy z očí a držel tělesný tvar svého štítu jednou rukou, zatímco druhou zvedl, takže jsem viděl, že má na jednom z prstů nepřírozeně dlouhý nehet. Pomalým, rozvázným pohybem si přitiskl tento nehet k zápěstí a vyryl do něj silnou, asi dvanáct centimetrů dlouhou čáru, která za sebou zanechávala rudou stopu.

Reichis se posadil na zadní tlapy a olizoval si pysky. „Neměli jsme mu to krváčení způsobit my?“

„Krvavá magie,“ zašeptal jsem a proklínal svou smůlu. „Proč to musí být zrovna krvavá magie?“

Kdyby byl ten chlapík Berabesq, mohl bych ho považovat za jednoho z jejich šílených bojovníků za víru, kteří s pomocí vlastní krve vytvářejí štíty, ale tohle byl

Jan'tep jako já, což znamenalo, že půjde o něco mnohem horšího.

„Chtěl bys vědět, jak jsem tě našel, černý stíne?“ zeptal se.

Ted' už nemohlo být pochyb – byl to Jan'tep. Můj lid má pokaždé neodolatelné nutkání umluvit vás k smrti, než vás doopravdy zabije. „Nejspíš vyzařuju nějaké signály pro písečnou magii,“ usoudil jsem, „protože mám takové tušení, že mi to právě chceš říct.“

„Slyšeli jsme zvěsti, že jakýsi odpadlý divotvůrce putuje křížem krážem po kontinentu a hledá lék, což je samozřejmě směšné, protože každý ví, že na černý stín žádný lék není. Ale byl jsem si jistý, že ten blázen, o kterém je řeč, není nikdo jiný než Kellen z rodu Ke, nechvalně proslulý nejhorší zrádce v historii našeho lidu.“

To mi připadalo nespravedlivé. Mohl jsem být nanejvýš druhý nebo třetí nejhorší. „Takže sis usmyslel, že dostaneš svoje jméno do dějepisných knih?“

„Nebylo to lehké.“ Ukázal na stříbrné symboly kolem střechy mého hraničářského klobouku. „Ta krycí kouzla jsou pozoruhodně účinná.“

Nu, to bylo dobré vědět. Sebral jsem ten klobouk jinému divotvůrci jménem Dexan Videris jako částečnou náhradu za to, že se mě pokusil zabít. Nikdy jsem si nebyl jistý, jak účinnou ochranu před sledovacími kouzly poskytuje.

Mág si poklepal prstem na hlavu. „A pak mě napadlo: vypovězený černý stín, který prchá před jan'tepskou spravedlností a který ví, že ho štěstí dříve či později opustí – nemohlo by ho zoufalství dovést k té komické staré legendě o ,Ebenovém opatství‘?“ Zasmál se tomu názvu. „To

tě nenapadlo, že i kdyby takové místo vůbec existovalo, že by ho náš lid už dávno zničil.“ Rozhlédl se po prašné žluté pustině kolem nás. „Nu, své bájně útočiště jsi právě našel. Sem takzvaní ‚stopaři‘ vodí pronásledované. Podříznou jim tu krk a nechají je zemřít, jejich maso sežrat mrchožroutům a kosti dočista ohladit větrem, aby zmizely v písku a udělaly místo pro dalšího nešťastníka.“

„Co jsem ti říkal?“ zavrčel na mě Reichis a dodal: „Ty důvěřivý pitomče.“

Mág, který stále udržoval jednou rukou tělesný tvar štítu, obrátil druhou a začal pěst, až z ní začaly stékat na zem kapky krve a zbarvily zlatý písek u jeho nohou do temně ruda.

„Co to dělá?“ zajímal se Reichis.

„Myslím, že vyvolává krvavé tvary,“ odvětil jsem.

„To nezní dobře. Jak s tím budeme bojovat?“

„Vymyslím plán.“

Kočkověverčákův kožich změnil barvu: přizpůsobil se červené skvrně v písku, která se šířila směrem k nám, a splynul s okolím. Svaly na zadních nohou se mu napnuly. „Takže bych měl nejspíš zdrhnout?“

„Jo.“

Reichis se rozběhl, co mu nohy stačily. Nezazlíval jsem mu to. Jak mi pravidelně připomínal, naše štěstí nás jednoho dne nevyhnutelně muselo opustit a nedávalo smysl, abychom přišli o život oba. Byl bych se také dal na útěk, ale mágoва krev se už vsákla hluboko do písku. Ještě několik tajemných slabik a zaklínání bylo dokončeno. Kouzlo ožilo a spolu s ním i poušť kolem mě.

Krvetvůrce – neboť nebylo pochyb, že jím skutečně je – zvedl krvácející ruku a natáhl ji ke mně. Ze země se zvedly

tisíce kilogramů písku a vytvořily dokonale stejný tvar, jaký měla jeho ruka, jen asi stokrát větší. Když sevřel prsty vzduch, jejich písečná obdoba zopakovala pohyb, popadla mě a zvedla tři metry nad zem.

Mág se pomalu vydal ke mně, náležitě samolibě jako ten, jehož pečlivě nastražená past právě sklapla. „To je zvláštní,“ řekl a teatrálně se rozhlížel kolem. „Neměla by tě právě teď přijít zachránit jistá Argosanka, která do všeho strká nos?“

„Dej jí ještě chvilku,“ řekl jsem. Trocha blufování v této situaci nemohlo uškodit. „Když jsme viděli tvoje působivé zahalovací kouzlo, Ferius šla pro své argosanské přátele. Nejspíš si teď dávají partičku pokeru o to, kdo ti nakope zadek jako první.“

Mág sáhl volnou rukou do záhybů pláště a vytáhl kartu. Vybarvený povrch pokrývaly zručně vyvedené linky: ruka se sedmi trny v dlani. Okamžitě jsem v ní poznal jednu z Feriusiných karet dluhů – ty, které uchovávala jako připomínky každého závazku, který za léta na cestách nashromáždila. Tahle ale byla potřísněna jakýmsi tmavšími skvrnami. „Krev té Argosanky způsobila, že můj malý suvenýr je strašně lepkavý. Obávám se, že zbytek balíčku je úplně zničený.“

„Blufuješ,“ řekl jsem a marně jsem se snažil vykroutit z té obrovské písečné ruky, která mě věznila. „Ferius Parfax je mnohem chytřejší, než aby se nechala chytit nějakým hloupým –“

Mág mě přerušil nesouhlasným zamlaskáním. „Nepřeceňuj tolik památku své mrtvé přítelkyně. Dokonce ani ona by nedokázala vyžrát na všech sedmdesát sedm.“

„*Sedmdesát sedm...*“ To číslo mi vyrazilo dech. Nebo to možná byla jen písečná ruka, která mi drtila plíce.

Mág na mě triumfálně pohlédl. „Mučitelé. Spoutávači. Světlotvůrci. Váleční mágové. Oslepovači. Je nás sedmdesát sedm, Kellene. Hotový válečný konvent.“ Ušklíbl se. „Ačkoli myslím, že ta Argosanka tomu říkala... Jak jenom zněl ten legrační název, který nám dala? ‚Domobrana‘?“

Domobrana bylo přesně to slovo, které by Ferius použila. „Teď vím, že lžeš,“ řekl jsem. „Válečný konvent se nesešel už tři sta let. Žádný klanový kníže nemá takový vliv, aby...“ Už při prvních slovech jsem věděl, že se mýlím. I když přimět jan'tepské mágy, aby se na něčem dohodli, bylo jako sehnat dohromady smečku rozzuřených koček ovládajících kouzla, byla tu jedna osoba, která by to snad mohla dokázat: nově zvolený kníže mého klanu, jediný muž na světě, jehož talent pro intriky a manipulaci s lidmi by mohl sjednotit sedmasedmdesát lordů mágů pro jeho věc.

Krvetvůrce musel postřehnout rostoucí zoufalství v mém výrazu. „Ke'heops,“ potvrdil. „Pán rodu Ke. Tvůj otec.“ Zachechtal se přes sevřené rty. „Ty jsi musel být strašně neposlušný syn, co?“

„Tohle by neudělal! Jenom kvůli tomu, aby mě zabil!“

„Co praví stará moudrost? ‚Otcovu lásku pokaždé přemůže jen jeho hněv.‘“

Nikdy předtím jsem toto rčení neslyšel, ale vystihovalo Ke'heopse dokonale.

„Pokud tě to uklidní,“ pokračoval krvetvůrce, „netýká se to jenom tebe. Lord Ke'heops požádal klany, aby ho jmenovaly mágem vládcem veškerého našeho lidu, ty však o této záležitosti zatím nerozhodly. Svolal tedy sedmdesát

sedm mágů, aby ho doprovodili na jeho velkém tažení. Hodlá prokázat svou cenu tím, že pochyťá všechny zbylé černé stíny na kontinentu.“ Krvetvůrce zvedl prst a část mohutné písečné ruky se jemně dotkla černých znamení kolem mého levého oka. „A začne vlastním synem.“

Stále na mě hleděl, jako kdyby čekal na nějakou odpověď, ale když jsem se pokusil promluvit, sevřel pěst o koušiček víc, abych nemohl ani dýchat. „Měl bys na něho být hrdý, Kellene! Nikdy od té doby, co jsme zbavili svět záplavy mahdeckých kmenů, nebyl náš lid tak jednotný.“ Mág se odmlčel, načež dodal: „Nu, možná jsme tu a tam pár zatoulanců přehlédli.“

Ferius, pomyslel jsem si. *On ví, že Ferius je Mahdek.*

„Zemřela kvůli tobě,“ řekl krvetvůrce tiše, takřka laskavě. „Asi tucet z nás rozšířilo zvěst, že jsi byl zajat nedaleko odsud a že se sem sjíždějí příslušníci tvého klanu, aby tě odsoudili k smrti. Argosanka usoudila, že tě musí osvobodit dříve, než dorazí ostatní. Vběhla nám přímo do pasti. Tak jsme ji zajali, Kellene. Proto tam její mrtvola hnije ještě dnes. Nepohřbená. Čeká na mrchožrouty, aby zbavili svět jejího puchu.“ Přistoupil blíž a hodil po mně kartu. Odrazila se mi od tváře a spadla na zem. „Šikovný trik, co říkáš, černý stíne?“

Zmocnil se mě bezmocný vztek a jako naprostý hlupák jsem sebou začal ještě víc házet v marné snaze uniknout z drtivého sevření jeho písečného výtvaru. *Dost, nařídil jsem si. Hněv ti teď nijak nepomůže. Uvažuj, sakra! Uvažuj!*

Naneštěstí nejsem jediný, kdo se často nechává unést hněvem. Vzduch prořízl vzteklý Reichisův řev. „Ty mizerný jan'tepský vypelichanče!“

Koutkem oka jsem ho viděl, jak se vrhá na mága s tesáky a drápy připravenými zarýt se do našeho nepřítele. Krvetvůrce byl však chytrý – a připravený. Musel o Reichisovi vědět, stejně jako věděl o Ferius, takže kočkoveverčákův útok očekával. Rozevřel dlaň, čímž přiměl její písečnou repliku učinit totéž, a já jsem se zhroutil na zem. Následovalo lehké mávnutí a výtvar prudce zasáhl Reichise a odrazil ho asi sedm metrů daleko. Kočkoveverčák dopadl na zem jako hadrová hračka a zůstal nehybně ležet. Než jsem stačil sáhnout po práscích, mág natáhl ruku ke mně, sevřel ji a byl jsem opět znehybněn.

„Devět mágů,“ pravil záštiplně a přitom mi svíral hrudní koš, až jsem myslel, že mi ho v následující vteřině rozdrtí. „Devět skvělých mužů a žen přišlo o život jenom proto, že jsi neměl dost odvahy smířit se se svým osudem.“

„Na mou obranu,“ zachroptěl jsem a zalapal po dechu, „to nebyla kdovíjak vábná budoucnost.“

Zasmál se, přistoupil blíž a jeho písečné sevření maličko polevilo. „Nemůžu neobdivovat protivníka, který dokáže žertovat ještě ve chvíli své smrti. Ferius Parfax to taky tak dělala.“

„Vážně?“ opáčil jsem a snažil jsem se natáhnout ruce, abych dosáhl k váčkům u boků. Neměl jsem šanci vyhodit prášky do vzduchu – natož vytvořit tělesný tvar, abych je mohl nasměrovat –, ale v mysli mi vyvstával nový plán. Byl podlý, zákeřný, ba dokonce krutý, o to však lákavější. „Škoda že jsi neviděl, jak jsem těch devět mágů odpálil, protože to bylo *opravdu* zábavné.“

Ústa se mu zkrivila ohavnou grimasou. Na okamžik zvedl ruku nad hlavu a vzápětí jí máchl dolů, čímž mnou mrštil o zem a vyrazil mi dech. „Ty se budeš posmívat smrti svých krajanů?“ obořil se na mě. „Cožpak si ani vyhnaneč jako ty neuvědomuje, jak málo opravdových mágů je mezi námi? Jak početní jsou naši nepřátelé?“ Roztrásl se spravedlivým hněvem a proměnil písek v mohutnou pěst, která na mě vzápětí dopadla jako kladivo.

Loučil jsem se v tu chvíli se životem, ale ukázalo se, že tvar už nebyl tak pevný jako předtím. Písek se při nárazu do mých ramenou rozpadl a napůl mě pohřbil. Rána bolela jako čert, ale odhalila mi, že soustředění mého protivníka není nezlomné.

Vyplívl jsem písek. „Nejsou to *moji* krajané. Je to banda darebáků, kteří se schovávají za kouzla, protože jsou příliš zbabělí na to, aby si ušpinili ruce.“

„Hnusný černý stíne!“ zařval a udeřil mě hřbetem asi dvoutunové písečné ruky. Tvar se však opět rozpadl dřív, než mi mohl vážněji ublížit. Mezitím se většina prášku z mých váčků vysypala do zbytků jeho výtvaru.

S námahou jsem se postavil a věnoval mágovi ten nejdrzejší úsměv, jakého jsem byl schopen. „Nevím, nevím, příteli, ale vypadá to, že se tvoje dokonalé kouzlo rozpadlo.“

Samolibě se ušklíbl. „Vážně tomu věříš? Že mě můžeš dohnat k tomu, abych ztratil vládu nad svými kouzly? Dovol, abych ti předvedl rozdíl mezi amatérským divotvůrcem a skutečným mágem.“ Obrátil ruku dlaní vzhůru a písek se zvedl do vzduchu a vytvořil tvar, který si přál. Začal pomalu svírat prsty a díval se, jak čekám na smrt.

Jenže čekání na smrt nikdy nebylo můj styl. Ve skutečnosti jsem čekal na něco docela jiného.

Dělej, modlil jsem se v duchu. Ukaž mi, jak jsi silný. Vytvoř pěknou velikou pěst, abys mě s ní udeřil.

Na předloktí se mu zaleskly rudý a šedý vytetovaný pássek označující krev a železo. Zářily jasně, když soustředil svou vůli a svíral pěst co nejsilněji, aby byl písečný tvar co nejsoudržnější, až mi jím zasadí úder do hlavy. „Nějaká poslední slova?“ zeptal se.

Měl jsem sto chutí mu odpovědět: „Jenom jedno, blbečku,“ ale tím bych riskoval, že propásnu správný okamžik pro své kouzlo. Držel jsem jazyk za zuby a čekal jsem na znamení. Když se hned neobjevilo, začal jsem se obávat, že se prášky v písku příliš rozptýlily a nebudou se moct zažehnout. Ale pak jsem to znamení uviděl: první nádhernou jiskru vystupující z písku, jak se prášky uvězněné uvnitř spojily. „*Carath*,“ pronesl jsem.

Mág vytřeštil oči, když si i on povšiml záblesku světla a spatřil tělesné tvary, které vytvářely mé ruce. Dvojí plamen, rudý a černý, se na něho obořily se zuřivostí sta pekel a obklopily ho. Reflexivně zrušil krvavé kouzlo a zoufale se snažil vytvořit tělesné tvary pro štít. Ale na to už bylo pozdě, protože v tom okamžiku písek všude kolem nás vybuchl. Ucítíl jsem žár a tlaková vlna mě vyzdvihla do vzduchu.

Musel jsem na několik vteřin ztratit vědomí, protože když jsem otevřel oči, ležel jsem tváří k zemi. Nedokázal jsem se zvednout, a tak jsem přilezl k mému nepříteli po čtyřech. Řídil jsem se při tom čichem a stále ještě pořádně rozostřeným zrakem.

Když jsem se k němu konečně dostal, zjistil jsem ke svému úžasu, že se mu přece jenom *podářilo* vytvořit štít. K jeho smůle kouzlo působilo pouze částečně, když ho zasáhly plameny. Místo aby bylo jeho tělo sežehnuté na škvarek, skládalo se teď z částí nezasažené kůže a kusů spáleného masa barvy popele. Z rány na prsou se mu valila krev tak silně a rychle, že ji ani já, ani nikdo jiný nedokázal zastavit. „Deset,“ hlesl a z úst se mu vyřinula další krev. „Deset našich lidí. Jsi na to pyšný?“

„Skoro vůbec ne,“ odvětil jsem.

Zasmál se, přestože měl v očích slzy, které poněkud zpochybnilly sílu kletby, již vzápětí pronesl: „Moje smrt ti nepřinese nic než nové utrpení. Na mé místo nastoupí jiný a po něm další, pokud padne. Sedmdesát sedm mágů tě bude pronásledovat, dokud se poušť nezbarví dorada tvou krví. Slyšíš je přicházet, divotvůrce?“

Za jeho předstíranou odvahou a opovržením byl cítit nekonečný smutek, jako by byl nucen sledovat, jak se všechny jeho sny o tom, že se z něho stane velký mág – sny, které jsem kdysi sdílel i já –, hroubí podobné hrádům z písku. Jeho utrpení mě naplňovalo studem nad tím, co jsem se chystal udělat, ale přece jsem to udělal. Uchopil jsem ho za ramena a stiskl je, až sebou trhl bolestí. „Řekni mi, co se stalo s Ferius Parfax. Říkal jsi, žeš ji zabil. Byla to lež?“

Rty se mu zachvěly a nebyl jsem si jistý, jestli mě vnímal. Pak ze sebe vyrazil chraplavý smích doprovázený dalším proudem krve. „Řekl jsem, že jsem ji zabil? Možná unikla. Možná jsem ji ani nenašel. Pros mě, abych ti řekl pravdu, a třeba si vzpomenu.“

Znovu jsem s ním zatřásl. „Prosím! Jen mi řekni, jestli je –“

Můj protivník skončil s tichým vydechnutím, ve kterém dozněla jeho poslední slova: „Budeš trpět, černý stín.“

Na prahu smrti

Uběhl den a noc, než jsme se s Reichisem dokázali odplazit o pár metrů dál, aniž bychom při tom omdlévali bolestí. Byli jsme vyčerpaní a polomrtví. Pobyt v poušti bez průvodce a bez zásob se brzy postará o tu druhou polovinu.

„Viš, na co jsem myslel?“ vyrušil mě Reichis z dřímoty, z níž bych se patrně nikdy neprobral.

S námahou jsem otevřel oči. Temnotou si razil cestu první oranžový záblesk svítání. Za chvíli bude zase horko. „Na co?“

„Když se tě ten mág ptal, jestli chceš vyslovit nějaká poslední slova. Měl jsi říct: ‚Jen jedno‘. A *pak* ho odpálit.“

Zůstal jsem ležet, dokud jsem nenabral do plic dost vzduchu, který bych mohl vyplýtvat při odpovědi. „Dobrá připomínka. Zapamatuju si ji propříště.“

Když mně po tváři přejely první paprsky ranního světla, začala se mě zmocňovat otupělost. Bylo to tady. Bylo to *skutečně* tady. Za další hodinu, možná dvě, zemřu.

Sebral jsem poslední zbytky vůle, které mi zbyly, a pomalu jsem se sunul k Reichisovi.

„Co to děláš?“ zpozorněl.

Zhroutil jsem se půl metru od něho a natáhl jsem ruku, abych ji položil na jeho kožich.

„Kellene?“ Došlo mu, co mám v úmyslu. „Okamžitě ze mě dej tu svoji smradlavou pracku!“

„Ne,“ řekl jsem a sledoval, jak jeho srst pomalu mění barvu. Snažil se, aby se proměnila na černou s rudými pruhy, což dělal pokaždé, když chtěl vypadat hrozivě, ale byl příliš zesláblý, takže srst získala jen světle šedou barvu. Něžně jsem ho pohladil. „Jestli tady máme zemřít, pak řeknu to, co říct musím. A ty budeš poslouchat.“

Kočkoveverčák se pokusil odplazit z mého dosahu, ale neměl na to sílu. „Nech mě být, vypelichanče! Nejsem tvůj příbuzný. Nejsem dokonce ani tvůj přítel! Byla to čistě obchodní dohoda!“

„Reichisi,“ nedal jsem se odbýt jeho protesty, „byl jsi protivný a vzteklý. Zloděj, lhář a...“

„Vrah,“ doplnil mě.

„Správně. To taky. Ale přes to všechno jsi byl... Reichisi, chci, abys věděl, že jsem tě měl –“

Přerušil mě zuřivým zavrčením, při kterém se snažil dostat nohy pod tělo. „Pitomý vypelichanče! Kvůli tvému fňukání a kecání jsme je málem neslyšeli!“

„Neslyšeli koho?“ Ale pak jsem je uslyšel i já: tiché, šoupavé kroky v písku. Podařilo se mi převalit se na záda; i když mi to moc neprospělo. Měl jsem tak ztuhlé prsty, že kdybych se pokusil vyslat kouzlo *carath*, jen by mi utrhlo ruce.

Nad námi stály dvě postavy v kápích a vycházející slunce za jejich zády jim skrylo tváře ve stínu. Postupně jsem rozeznal dlouhé černé kožené kabáty, které ničím nepřipomí-

naly barvami zářící hedvábný háv jan'tepského mága. Byly ovšem mnohem praktičtější. Postavy poklekly a začaly mě nakládat na nosítka zhotovená ze spleteného rákosí.

„Tak co ty na to?“ řekl jsem Reichisovi. „Stopařka nehlala, že nás dovede k Ebenovému opatství.“

„Jo,“ zavrčel tiše, „jenže něco vynechala.“

Kočkověverky mají lepší zrak než lidé, proto si všiml toho, co bylo špatně, dříve než já: mnichovu tvář pod kápí brázdily křivolaké černé čáry, které se pohybovaly jako živé. Aspoň takový jsem měl při pohledu na ně dojem.

„A sakra,“ zamumlal jsem a ztratil jsem vědomí.

Nakonec jsme tedy všem zkouškám a mukám navzdory bájný klášter v poušti našli, nebo spíš on našel nás. Problém byl v tom, že nedostal své jméno proto, že v něm měli lék proti černému stínu.

Nazýval se Ebenové opatství, protože mniši, kteří v něm žili, mu propadli.

Odvrácená strana snů

Můj lid nenávidí sny.

Nesnáší je.

Strašlivé věci.

Nezákladnějším požadavkem magie na mágovu mysl je soustředění: dokonalé povědomí o okolí a naprosté zkrocení myšlenek. Nemůžete ovládat šest esoterických sil světa, pokud je váš mozek zaměstnán tím, že vás informuje, jak poskakujete na hřbetě mořského hada obklopený bílými medvědy, kteří vám bez ustání hvízdají do uší.

Takže ano, mému lidu jsou sny k ničemu.

Stejně je to, mimochodem, s psanci. Těžko se dostanete z úzkých, když budete mít halucinace o něčem, co – zpětně – nejspíš nebylo o moc horší než to, co se vám má stát v nejbližší chvíli.

„Bílí medvědi!“ zaječel jsem a snažil jsem se zbavit pout. Jako by medvědi nestačili, jakási kluzká, slizká mořská obluda mi navíc polykala nohy. Byl jsem už napůl pohlcen a odporné hadovité tělo příšery mě dusilo ve svém vlhkém mrazivém objetí. Čím víc jsem se snažil ji odkopnout, tím silnější bylo sevření odporného tvora, až

se moje dokonale vycvičená jan'tepská mysl konečně probírala a převzala vládu nad mým vědomím.

Jsi zamotaný do příkrývek, pitomče. A vlhké jsou proto, že ses zpotil.

S jistým úsilím jsem vyprostil nohy z příkrývek a odhodil je. Vzápětí jsem toho litoval. Ať jsem byl kdekoli, musela být noc, protože se do mě dala pořádná zima. Kolem byla tma. Potřásal jsem hlavou, dokud jsem se necítil úplně probuzený, a abych si tím byl zcela jistý, ještě jsem se několikrát plácl do tváří. Sny bývají v tomhle záludné; popletou vás tak, že si *myslíte*, že jste vzhůru, aby vás o několik vteřin později přišli sežrat další hvízdající bílí medvědi.

Když si mé oči pomalu zvykly na tmou, zjistil jsem, že se nacházím v jakémsi stanu tvořeném třemi tyčemi svázanými nahoře koženými řemeny a přikrytými silnou plachtovinou. Měl jsem na sobě pořád své oblečení, což bylo špatné, protože stejně jako příkrývky bylo nasáklé zimním potem. Roztřásl jsem se chladem, ale přesto jsem se zvedl do sedu a poohlédl jsem se po něčem, co by se dalo použít jako zbraň. Skoro nikdy se totiž neprobouzím na cizím místě, aniž by měl někdo v plánu mě zabít.

Vedle sebe jsem našel zbytky mé mošny – aspoň to, co nebylo v poušti spáleno na škvarek jan'tepským krvetvůrcem. Většina obsahu byla zničena, ale pořád mi zbývala polovina balíčku Feriusiných jako břitva ostrých ocelových karet. Položil jsem je stranou, přejel jsem prsty po spodní obrubě košile a nahmatl jsem tam známé tvary pěti castradaziho mincí zašitých v tajné kapsičce, kam jsem je ukryl před Reichisem, aby mi je nemohl ve spán-

ku ukrást. Hned se mi dýchalo o něco lehčeji. Můžete si myslet, že půl balíčku karet a pár mincí není moc, ale v situaci, jako byla tato, se člověk spokojí i s málem.

Rozhlížel jsem se dál po stanu a hledal... *Ano!* Asi půl metru stranou ležel stočený můj opasek i s připnutými váčky. Teď byly samozřejmě skoro prázdné, protože jsem většinu prášku spotřeboval na toho zatraceného krvetvůrce, ale i pár špetek mohlo znamenat rozdíl mezi únikem a popravou.

Vzal jsem si opasek a uložil ocelové karty do koženého pouzdra, které jsem si nechal přišít na pravou nohavici kalhot. Krejčímu připadal ten nápad velice zvláštní, ale peníze za jeho uskutečnění ode mě s radostí přijal.

Dobrá, pomyslel jsem si. Mám všechny svoje věci. A teď, kde je –

„Vida. Jsi vzhůru.“

Hlas, který mi málem způsobil srdeční záchvat, promluvil daromansky, ale podle přízvuku jsem měl podezření, že patří Berabesqovi. Ve vchodu do stanu se objevila tvář, jejíž ostře řezané rysy mé podezření potvrdily. Ten člověk byl mladší, než jsem očekával – jen asi o rok starší než já –, a nevypadal jako žádný z mnichů, které jsem dosud viděl. Kaštanově hnědé vlasy mu spadaly skoro až na ramena a místo pláště měl na sobě dlouhý kožený kabát bez rukávů, který odhaloval štíhlé paže a kroutící se černé čáry, jež se vinuly kolem nich. Co tam *nebylo*, bylo stejně překvapující.

„Nemáš žádné pásky,“ podotkl jsem a můj hlas zavrzel jako panty zrezavělých vrat.

Obrátil oči v sloup. „Typický Jan’tep. Nejspíš tě vychovali ve víře, že černý stín mohou dostat jedině mágové,

co?“ Ohnul ruku a znamení na kůži se zavlhlila. „Jedna z mnoha lží, které tvůj lid šíří.“ Posadil se na paty. „Jmenuju se Tournam, a kdyby tě to zajímalo, byl jsem to já, kdo tě zachránil před smrtí v poušti. Slzet vděčností nemusíš.“ Podal mi stříbrnou mísu. „Tady je jídlo, kdybys měl hlad.“

„Já...“ *Mám hrozný hlad, uvědomil jsem si. Příšerný hlad. Snědl bych vlastní ruku, kdyby na ní bylo dost masa.*

„Asi bych se mohl najíst,“ odpověděl jsem a zachvěl jsem se, protože mnich vpouštěl dovnitř chladný vzduch.

V míse byla na pohled dost odporná směs sušených trav s kousky vařeného masa čehosi neurčitelného a nejspíš stejně odporného. Skoro jsem mu ji vytrhl z ruky.

Vynikající..., pomyslel jsem si. Vlastně jsem si chuť jídla uvědomil, až když jsem většinu spolýkal a na jazyku mi zůstalo posledních pár kousků masa.

„Neměl bys jíst tak rychle,“ napomenul mě. „Bude ti –“

„Ještě!“ požadoval jsem a podal mu prázdnou mísu.

Založil si ruce na prsou a napnul svaly, což – tísnivě – opět rozvlnilo jeho znamení černého stínu jako hady. „Později, až si tvůj žaludek zvykne na jídlo.“

„Hned,“ zasípal jsem. Můj hlas přece jen ještě nebyl připravený na tak dlouhé hovory.

Popravdě není příliš rozumné vznášet požadavky vůči svým hostitelům – či únoscům –, ale hladověl jsem poměrně dlouho ještě předtím, než mě zajali, a od té doby muselo uplynout dalších několik dní. Mé chování při jídle možná také poněkud utrpělo proto, že jsem strávil tolik času ve společnosti jednoho přes půl metru dlouhého chlupatého žrouta.

Počkat, napadlo mě, jak je možné, že mi ani jedno sousto neukradl?

„Kde je Reichis?“ zeptal jsem se.

Můj dobrodinec na mě zmateně pohlédl. „Neznám žádné místo, které by se tak nazývalo. Je to snad –“

„Kočkoveverka! Zvíře, které bylo se mnou, když jste mě našli.“

Zasmál se, což se Berabesqům daří dělat s přízvukem. „Aha, to zvíře.“

„Jaké ‚aha‘?“ naléhal jsem a žaludek jako by mi náhle sevřela ledová ruka.

Mladý mnich si klekl a posadil se na paty. „Opat nám poručil, abychom přinesli tebe a nikoho jiného. V opatství jsou zvířata k ničemu.“ Kývl hlavou k míse, kterou jsem stále držel v ruce. „Kromě jídla, samozřejmě.“

Ve váčcích už moc prášků nezbývalo, takže jsem vzal jenom špetku do každé ruky, než jsem toho parchanta odpálil.

Bílý písek

Moje kouzlo nepůsobí pokaždé stejně jako obyčejný oheň. Červený a černý plamen spolu reagují různě v závislosti na tom, kolik prášku použiju a jak přesně ohnu prsty. Škála účinku se pohybuje od úderu hodně velkého stromu až po dravé ohnivé zjevení, které z vás doslova trhá maso. Malá špetka prášku, kterou jsem použil v tomto případě, spolu s tím, že ukazováčky a prostředníčky na každé ruce mířily kousíček od sebe, zafungovala tak, jako kdybyste vzali rozžhavenou pánev a praštili s ní Tournama do prsou. Hodně, opravdu hodně prudce.

Rána ho odhodila asi o dva metry dozadu a já jsem využil jeho okamžité ztráty orientace a vyrazil jsem ze stanu. V následujícím okamžiku jsem už byl deset metrů od něj a uháněl jsem do noci.

To o Reichisovi byla lež, opakoval jsem si znovu a znovu. I když byl zraněný, kočkoveverčák by jim snadno dokázal uniknout. S jeho schopností měnit barvu srsti tak, aby splývala s okolím, se jim mohl ztratit ve zlatavém písku.

A potom co?

I kdyby se Reichisovi podařilo utéct, nechal jsem ho v poušti samotného, s hnisajícími rány, umírajícího žízni...

„Reichisi!“ zavolal jsem.

Blízko za mnou se ozval pleskot nohou v sandálech. Kdosi mě pronásledoval.

Musím se udržet v pohybu, uvědomil jsem si, protože se mě opět začala zmocňovat ta zatracená zima. Podíval jsem se na zem a zjistil jsem, že mi mimo jiné vzali také boty a že písek zde je bílý. Chladil mi chodidla a byl zvláště jemný, na což jsem vůbec nebyl zvyklý. Jak daleko mě odnesli?

„Reichisi!“

Naslouchal jsem, jestli se mi ozve. Zavrčení, zakňučení – sakra, i nadávku bych uvítal. Žaludek se mi sevřel, ať už strachy, zimou nebo snad proto, že mi nesedlo kočkověverčí maso.

Předkové, jestli jste mi dovolili sníst mého obchodního partnera, přísahám, že si obstarám dva plné váčky červeného a černého prášku, sejdu se s vámi v šedé uličce a vyřídím si to s vámi tak, že se vám to ani trochu nebude líbit.

„Stůj!“ křičel můj pronásledovatel. „Odsud se nedostaneš!“

Ohlédl jsem se. *Dva mniši. Berabesq a ještě jeden.*

Zjevně jsem Tournamovi nezpůsobil tak vážné zranění, abych ho vyřadil z boje. Jeho společník byl větší, na sobě měl kabát s rukávy, které mu zakrývaly ruce, a měsíc nad námi osvětloval jeho oholenou hlavu pokrytou zkroucenými čarami černého stínu zakončenými trojím znamením ve tvaru slzy pod levým okem, takže skoro vypadal, jako by plakal.

Běžel jsem dál a mé oči hledaly nějakou zbraň v té zatracené bílé poušti, jejíž mrazivý vítr mi pronikal až do morku kostí.

„Poslechni nás, ty blázne,“ hulákal větší mnich. „Ženeš se rovnou do náruče smrti!“

Už mě doháněli, což znamenalo, že moje šance uniknout jim byla malá. Naštěstí jsem měl s pronásledováním spoustu zkušeností.

Sáhl jsem do kapsy pro ocelové karty. Prudce jsem se zastavil, otočil se na patách a stanul jsem svým pronásledovatelům tváří v tvář, přestože jsem trochu podklouzl na jemném písku. Hodil jsem na přibližující se mnichy dvě karty.

Když říkám „hodil“, měl bych připomenout, že to ve skutečnosti znamenalo, že jsem proti nim vyslal dva jako břitva ostré obdélníkové ocelové listy otáčející se takovou rychlostí, že bylo takřka nemožné před nimi uskočit. Mým pronásledovatelům se měly zaříznout do masa stejně hluboko jako vržený nůž.

Mniši neměli ani čas zvednout ruce a chránit si obličej, když karty letěly vzduchem přímo na ně. Nepotřebovali to. Těsně před tím, než ostří zasáhla cíl, se znamení černého stínu na Tournamových rukou sama od sebe rozvinula, roztančila se ve vzduchu jako cákance černého inkoustu z pera a odrazila karty stranou.

Napůl zděšeně a napůl okouzleně jsem sledoval, jak se křivolaké čáry vracejí ke svému majiteli, ovíjejí se kolem jeho rukou a skládají se opět do obrazce, který vytvářely předtím.

Kdykoli se projeví *můj* černý stín, buď mi předvádí příšerné vidiny lidí měnících se v ohavná strašidla, nebo mě vrhá do temnoty. Život je někdy tak nespravedlivý.

„Zůstaň, kde jsi, pitomče!“ křičel Tournam. Předek jeho koženého kabátu byl na místě, kde ho zasáhly moje plameny, skrz naskrz propálený, ale kůži pod ním měl tak hustě pokrytou černými znameními, že se nedalo poznat, jestli jsem ho vůbec zranil. Uvažoval jsem o tom, že se pokusím o své kouzlo ještě jednou, ale měl jsem málo prášku, což znamenalo, že bych ho musel vyškrabovat ze stran a dna váčků, abych ho měl dost na správné vyslání kouzla – a na to jsem neměl čas. Nezbývalo mi, než běžet dál.

V situacích, jako je tahle, mám k dispozici přesně pět zbraní, kterých mohu použít. První je moje kouzlo s prášky, které – jak víte – vyžaduje prášky. Druhá jsou ocelové karty, které se ukázaly být proti těm dvěma neúčinné. Třetí je větrný duch zvaný *sasutzei*, který žije v mém pravém oku a který mi nikdy – a tím myslím opravdu *nikdy* – nepomáhá, když to po něm chci. Čtvrtá jsou castradaziho mince v mé košili, které jsem se dosud nenaučil používat. A poslední položka mého smrtícího arzenálu? Půl metru dlouhý, špatně naložený kočkověrač.

Teď byla ideální doba na to, aby se objevil.

Neobjevil se.

„Podívej se, ty blázne!“ zavolal na mě velký mnich s holou hlavou. „Podívej se, kde stojíš!“

Ukázalo se, že je to rozumná rada, jelikož jsem se právě dostal na okraj útesu. Při pohledu do hlubiny pode mnou se mi zatmělo před očima a kolena se mi roztřásla.

Kdo dal horu doprostřed pouště?

Spousta věcí najednou začala dávat smysl – proč jsem přestal cítit nohy, proč písek křupal, když jsem po něm

běžel, a proč jsem se třásl zimou. A také proč se mi zdálo o hvízdajících bílých medvědech.

Pokud vám teď připadám jako hlupák, rád bych zdůraznil, že jsem nikdy předtím v životě neviděl sních. Ani jsem to neočekával, protože v poušti se sních obvykle nevyskytuje.

Kde to, u všech čertů, jsem?

„Už se nepohni ani o centimetr!“ vykřikl holohlavý mnich.

Jak dlouho mě tihle chlapi drželi v bezvědomí?

„Zpátky!“ zvolal jsem a lovil prsty v záhybech váčků poslední zbytky černého a červeného prášku. Když nic jiného, aspoň jsem je mohl zdržet.

„Ať tě ani *nenapadne* použít proti mně to kouzlo podruhé!“ varoval mě Tournam a čáry na jeho obnažených rukou se rozvinuly.

Bylo jasné, že to řekne. Přesto jsem kouzlo vyslal. Provázal ho docela uspokojujivý rachot, který prořízl vzduch mezi námi a srazil oba mnichy na promrzlou zemi.

To bychom měli, pomyslel jsem si. Ale kam teď?

Poslední otázka se ukázala být bezpředmětnou, jelikož sních projevil ještě jednu schopnost, před kterou vás nikdo nevaruje, žijete-li v teplém podnebném pásu. Samozřejmě že jsem o sněhu četl v knihách a znal jsem spoustu výrazů jako náledí, sněhová bouře a dokonce i jeden znějící obzvlášť legračně: lavina.

Zprvu jsem si nedokázal vybavit, co ten poslední znamená, ale otázka byla záhy zodpovězena, když půda pod mýma nohama povolila. Okraj útesu se s hromovým zapraščením oddělil. Příliš pozdě jsem se pokusil přeskočit zpátky ke svým pronásledovatelům.

Mniši se rozběhli ke mně s nataženýma rukama, aby mě zachytili, ale já jsem už věděl, že je to marný pokus. Jako poslední věc jsem viděl, jak nade mnou oba kroutí hlavami, když jsem se řítíl do propasti pod sebou.

Existuje sedm různých jan'tepských kouzel, která umožňují mágovi létat, vznášet se, levitovat nebo jinak překonávat zemskou přitažlivost.

Neuměl jsem ani jedno z nich.

Černý sníh

První fáze pádu nebyla nakonec tak hrozná, jak jsem čekal. Sletěl jsem asi šest metrů a zabořil jsem se do měkké sněhové závěje na skalní římse. Ta se však rovněž utrhla. Sjel jsem po úbočí dalších asi třicet metrů a marně jsem se snažil něčeho zachytit. Zjistil jsem, že zachytit se na sněhu je krajně obtížné.

Bylo to zvláštní, ale chvilka, kdy jsem sjížděl po svahu a následně se řítit do další závěje, nebyla nepříjemná. Bohužel trvala jen asi tři vteřiny. Spadl jsem o dalších patnáct metrů níž, dostal jsem se k dalšímu prudkému srázu a uviděl jsem, že dole mě nečeká další sněhová peřina, ale ostré zubaté skály.

„Použij svůj stín, hlupáku!“ dostihla mě ozvěna hlasu jednoho z mnichů, který se snažil překřičet hukot laviny. Vsadil bych krk, že ten zvuk na mě shodil ještě víc sněhu a ledových úlomků.

Použít můj stín, opravdu? Na rozdíl od těchto chlapíků mi můj černý stín nikdy nepřinesl nic dobrého, jenom mě trýznil. Zabořil jsem do sněhu chodidla ve snaze zbrzdit svůj pád, ale výsledek byl ten, že jsem se převrátil hlavou

dopředu. *No výborně, teď naražím na skály hlavou.* V následujícím okamžiku jsem už letěl vzduchem.

Prosím, žebrał jsem v duchu u černého znamení kolem oka, aspoň jednou mi pomoz!

Kolem mě poletoval sníh z laviny a vločky tančily ve vzduchu jako motýlci.

Chyťal jsem se prázdného prostoru kolem sebe – byl to reflex, který jsem nedokázal potlačit, třebaže jsem věděl, že mi nijak nepomůže. Ze zoufalství jsem zdvojnásobil své úsilí probudit znamení černého stínu kolem levého oka. Myslím, že jsem se pokoušel vyvolat si bolení hlavy.

Předkové, já umřu. Roztříštěný o skály, obklopený tímhle ošklivým černým sněhem.

Moment... Černý sníh?

Na svou obranu musím poznamenat, že být ztracen ve stínu je nanejvýš matoucí zážitek. Všude se rozhostí černočerná tma, a přesto vidíte naprosto jasně, jako kdyby to, co se běžnému zraku jeví jako nepřítomnost barvy, bylo ve skutečnosti tisíc odstínů obsidiánu.

Stále jsem padal, ale teď už pomaleji. Skoro jsem se vznášel jako list unášený vánkem. Podařilo se mi srovnat polohu těla a v následujícím okamžiku se mé nohy dotkly země. Pryč byly zubaté šedé skály, které jsem viděl při svém pádu, nahradil je onyxový písek táhnoucí se, kam oči dohlédly.

Dokázal jsem to, pomyslel jsem si. Přesunul jsem se do stínu!

Samozřejmě že to vyvolalo důležitou a znepokojivou otázku: pokaždé, když jsem se ztratil ve stínu, byl to pouze můj duch, kdo se ocitl na tom ponurém místě, zatímco

zbytek mé osoby zůstal v reálném světě. To znamenalo, že buď jsem měl z pekla štěstí a něco se tentokrát změnilo, nebo teď moje hmotné tělo leželo rozbité a krvácející na skalách u úpatí hory. Ale pokud tomu tak bylo, znamenalo to, že můj duch zůstane navždy uvězněn v černém stínu?

Onyxové úlomky

Stál jsem nad rozlehlou plání, půda pod mýma nohama byla pokryta drobnými úlomky onyxu a na nebi nad hlavou se proháněla ebenová mračna. Pokud vám připadá, že obojí – onyx a eben – má přece stejnou barvu, pak vězte, že tak by to možná bylo v našem světě, ne však na tomto místě věčných stínů. Proto se také onyxový oceán v dálce zřetelně odlišoval od vloček sněhu černých jako saze, které stále padaly všude kolem mě. A přestože zde nebylo žádné slunce, a tudíž se nedalo nijak určit, kolik je hodin, byl jsem pevně přesvědčen, že zde vládne věčná půlnoc.

„Haló?“ zavolał jsem.

Žádná odpověď.

Předtím, když jsem se ztratil ve stínu, jsem měl vždy nablízku své přátele. Viděl jsem jejich stíny vytvořené z tajemství, která v sobě nosili. Možná že právě to byla skutečná podstata černého stínu: naše nejtemnější obavy ve své fyzické podobě. Pokud tomu tak bylo, rád bych věděl, jaké byly ty moje.

Možná že takhle vypadá trest věčné samoty.

Znovu jsem vykřikl, jak nejhlasitěji jsem mohl: „Haló! Je tu někdo?“

Můj hlas zněl podivně. Příliš blízko – jako bych šeptal sám sobě do ucha. Účinek byl takový, že jsem si připadal osamělejší než kdy předtím. *Krucinál, Reichisi! Proč tu nejsi, abys mě kousl a vynadal mi do zbabělců?*

„Kellene?“ Přes pustinu ke mně dolétlo tichoučké zaprskání, tak slabé, že se klidně mohlo jednat o pouhý výplod mé fantazie.

„Reichisi?“

Několik vteřin bylo ticho a pak následovalo ještě slabší: „Kellene, kde jsi? Jsem zraněný, Kellene. Pokouším se vstát, ale –“

Reichisův hlas náhle umkl. I v nastalém tichu jsem nějak tušil, že uklouzl a spadl do písku. Ale odkud jsem věděl, že byl stále na poušti? Jeho hlas se opět ozval, ještě slabší než předtím. „Jsem unavený, Kellene. Na chvíli si zdřím–“

„Reichisi, už jdu!“ vykřikl jsem do nekonečné černé pláně. Na obzoru, snad víc než sto padesát kilometrů daleko, se objevily dva nejasné obrysy čehosi, co mohly být dvě hory obklopující průsmyk, který vedl ke Zlaté stezce. Čekaly na mě. Vábily mě. Byly samozřejmě příliš daleko, ale na tom mi nezáleželo. Rozběhl jsem se k nim a nohy mi tiše pleskaly na onyxových úlomcích. Možná že tu prostor nebyl stejný jako ve skutečném světě. Možná že když poběžím dost rychle a budu v mysli neustále uchovávat Reichisův obraz, dokázal bych –

Ozvěna kočkoveverčákova hlasu ke mně dolehla znovu jako šepot vánku. „Nemůžu se tě dočkat, Kellene. Promiň, že jsem ti nikdy neřekl...“

Jeho zlomený, prskající hlas se opět vytratil. „Ne!“ vykřikl jsem. „Ne, Reichisi, vydrž!“ Běžel jsem dál, ale hory přede mnou pořád ustupovaly. Země mi ubíhala pod nohama, ale zdálo se, že se k horám nepřibližuju ani o píd'. Že by nic z toho nebylo skutečné? Leželo mé tělo roztráštěné o skály na úpatí hory a tohle nebylo nic jiného než poslední útržky myšlenek, zatímco mi krev odtékala ze žil a mozek trpěl nedostatkem kyslíku?

Ne, pomyslel jsem si. Tohle je skutečné.

Nevím, jak jsem to věděl, ale věděl jsem to. Reichis tam byl, někde na okraji pouště. A věděl jsem víc. Jednu nohu měl zlomenou; zranil se v boji s obludou, která na něho zaútočila, když se jí pokoušel uloupit jedno z jejích vajec. Měl hlad. Vlekl se pouští kilometr za kilometrem a snažil se sledovat mé stopy. Teď umíral. Sám. A já se k němu nemohl dostat!

„Prosím!“ vykřikl jsem k nebi. „Pomozte mi někdo!“

I kdyby mě bohové země a nebe, ke kterým se modlí lidé v pohraničí, slyšeli, i kdyby uctívání předkové mého lidu věděli o situaci, v níž jsem se nacházel, i kdyby poslouchal ten zatracený berabesqský bůh se šesti tvářemi, žádný z nich mi nedal znamení.

„Do pekel s vámi všemi! Proč mi to všechno děláte? Proč mi děláte ze života...“ *Ne. Přestaň. Tohle Reichisovi nepomůže.*

Kdyby tu byla Ferius, řekla by: „Nikdo ti nic nedělá, chlapče. Bude nejlepší, když začneš pro změnu ty dělat něco pro někoho jiného.“ Měla by samozřejmě pravdu. Reichis byl pěkný mizera, ale byl to můj obchodní partner. Aspoň desetkrát mi zachránil život, protože to tak

mezi námi fungovalo: válčili jsme spolu, hádali se a uráželi, ale když šlo do tuhého, mohl jsem se na něho bezvýhradně spolehnout. Pokaždé. Teď jsem musel najít způsob, jak mu všechno vrátit.

Kočkověvky jsou statečná zvířata a Reichis byl ještě nezlomnější než většina z nich. Vydrží ještě další den, zraněný, vyhladovělý a umírající žízni? Správný jan'tepský mág by použil krvavou a písečnou magii, aby mu předal něco ze svých sil a umožnil mu přežít o něco déle. Já jsem ale rozzářil pouze jeden z vytetovaných kovových pásků pro dechovou magii, než mi rodiče zablokovali zbytek. Kdybych byl mocný jako moje sestra Shalla, mohl bych vymyslet nějaké kouzlo pro – *Okamžik... Shalla*.

Ona by to mohla dokázat. Rozzářila všech šest pásků. Co víc, byla přímo geniální při vymýšlení nových kouzel. Stačilo jen vyslat k ní signál. Rozhlédl jsem se kolem sebe na místě, které vlastně nebylo žádným místem, ale něčím – něčím, co bylo oddělené a zároveň spojené s hmotným světem.

„Shallo?“ zavolal jsem.

Opravdu to mohlo být tak snadné? Opravdu jsem byl na cestě k objevu, jak využít to zatracené černé znamení kolem levého oka?

Nic. Ani slovo, ani hláška. Zavřel jsem oči a soustředil jsem svou vůli přímo na ni v naději, že to nějak přiměje éterickou podstatu stínu dosáhnout až k ní. Nestalo se nic.

Co jiného jsem mohl čekat? Miloval jsem svou sestru, ale svět na lásku kašle. S Reichisem mě spojovalo *pouto*. Veškeré jeho mručení a prskání se v mé mysli proměňovalo v slova. Ať už to způsobilo cokoli, s nikým jiným jsem podobné pouto neměl.

K uším mi dolehl slabý hvízdavý zvuk. Byl to Reichisův přerývaný dech. Cítil jsem ho tam někde, daleko od té proklaté hory, kam mě odvěkli ti zatracení mniši, jak čeká, až přijde smrt.

Vytěsnil jsem z mysli paniku. Možná ze mě nikdy nebude Argosan jako Ferius, ale pokud to bude potřeba, půjdu jejich nelítostnou Cestou kamene. Potřeboval jsem stejné kouzlo, které používala Shalla ke spojení se mnou, když jsem putoval Sedmi písky. Její tvář se zjevovala na kousku písečné plochy nebo v umyvadle s vodou, aby mi vynadala kvůli tomu či onomu. Jednou se mi dokonce zjevila v oblacích nad hlavou. *To bylo zvlášť znepokojivé.*

Soustřed' se, pitomče.

Neuměl jsem vysílat kouzla jako Shalla, ale snad jsem to ani nepotřeboval. Klekl jsem si na zem a dlaněmi jsem hladil onyxové střípky. Shalle stačilo vyslat kouzlo jenom jednou a poté ho mohla prostřednictvím své vůle oživovat, když se mnou potřebovala mluvit. Kouzlo časem zesláblo, ale éterické spojení tu pořád mohlo být. Jedno z těchto vláken vzniklo pomocí dechové magie. Upíral jsem zrak na bleděmodrý kovový pásek kolem pravého předloktí, vysílal jsem skrz něj svoji vůli a snažil jsem se ho rozzářit. Doufal jsem, že pokud se mi podaří oživit alespoň tuto malou část Shallina kouzla, ona si toho všimne a s pomocí svých podstatně větších schopností zařídí ostatní.

Dechový pásek se zatřpytil a jeho modrá zář zahнала černotu země stínů. Přejel jsem dlaní po onyxových úlomcích a naplnil jsem mysl Shallinou podstatou. Člověk – to není jenom jméno, hlas nebo tvář. Není ani pouhou vzpomínkou. Znamená víc než to všechno – znamená

tolik, že je takřka nemožné uchopit lidskou bytost v její celistvosti. Přesto jsem právě to musel udělat. Prstem jsem v úlomcích načrtl rysy Shalliny tváře a tlačil do nich skrz svůj pásek co nejvíc dechové magie. Pálilo to jako čert, na což jsem nebyl zvyklý. Nevšímal jsem si toho a dál kreslil Shalliny rysy, její posměšné oči, když na mě hleděla jako na idiota, náznak úsměvu, když nade mnou získala převahu. Bolest byla čím dál tím horší, až se nakonec stala skoro nesnesitelnou. Jenže já jsem už zažil hodně bolesti a kromě toho jsem věděl, že i kdyby mě to bolelo sebevíc, není to nic proti tomu, co si musel vytrpět chudák Reichis, který –

Nech toho. Lítost a zoufalství ti nepomůžou.

Vrátil jsem se v myšlenkách zpět k sestře; předčasně vyspělé dívce, nejnadanější příslušnici našeho klanu, která svými schopnostmi převyšovala dokonce i otce. K sestře, která byla vždy přesvědčená, že mohu být lepší, i kdyby to mělo znamenat, že mě zabijí. Která... *ne, musíš ji vidět jako celek, nejenom to, co je v ní dobré.*

Shalla byla pokušitelka. Líbilo se jí, jak se na ni všichni kluci z našeho klanu dívají, jak se snaží na ni udělat dojem. Jistě, chránila mě, ale také mě mnohokrát zradila. Měla všechny dobré i špatné vlastnosti, jaké si u člověka umíte představit, ale hlavně se v ní nedalo vyznat. *Nikdo se v ní nevyznal!*

Vítr teď vířil všude kolem mě a rozfoukával střípky, z nichž jsem se tak pečlivě snažil složit její rysy. Jako by se samotný vzduch vzpíral mým pokusům. Můj pohled přitáhlo náhlé píchnutí v mém pásku. Prýštily z něj kapky černé krve. Bolest odvedla mé myšlenky od Shally.

Ne. Ať jsi, kdo jsi, nezvítězíš nade mnou. Půjdu Cestou kamene. Nesehnu se. Nezlomím se.

Zavřel jsem oči a nakreslil jsem do střípků Shallinu tvář ještě jednou, tentokrát po paměti. Nechal jsem se naplnit myšlenkami na ni a dovolil jsem svým citům vůči ní potlačit všechno ostatní. Miloval jsem svoji sestru. Nenáviděl jsem ji. Obdivoval jsem ji. Měl jsem na ni vztek. *Potřeboval* jsem ji.

„Kellene?“

Otevřel jsem oči. „Shallo?“

Vítr ještě zesílil, ale přestože onyxové úlomky kroužily všude kolem mě a pokoušely se mi zaseknout do masa, tam dole na zemi tisíce z nich odolávaly a nabývaly podoby tváře mé sestry. Oči měla přimhouřené a její pohled byl podezíravý. „Kellene? Kde to jsi?“

„Shallo, potřebuju tvoji pomoc! Reichis je zraněný. Musíš –“

Zvedla levé obočí a střípky se pohnuly. „Ten nekhek? Vyrušil jsi mě při studiu, jen abys mi tu žvanil o tom odporném *nekhekovi*?“

Nekhek znamená „služebník démonů“. Tak nazýval můj lid kočkoveverky.

„Shallo, prosím tě! Je v poušti na jižním okraji berabesqského území, které se nazývá Zlatá stezka. Je ošklivě zraněný. Musíš vyslat kouzlo, abys ho uzdravila. Zkus dát vědět Ferius Parfax. Půjde tam a najde ho. Prosím tě, sestřičko, musíš –“

„Nic takového neudělám, dokud mi konečně neřekneš, kde jsi, Kellene.“ Obrys jejích očí se pohnul doleva a doprava, když se rozhlížela kolem. „Co je to za místo?“

„Je to... Nevím přesně. Hledal jsem Ebenové opatství, když –“

„*Ebenové opatství?* Ach, Kellene, jak jsi mohl věřit takovému nesmyslu? Každý ví, že to opatství je pouhý mýtus.“

„Ono existuje, sakra! Nebo aspoň ti mniši, jelikož mě dva z nich našli na poušti a teď mě vedou na nějakou horu.“

Její výraz se změnil a najednou se tvářila smrtelně vážně. „Kellene, jestli je to pravda, pak o tom musím okamžitě říct otci. Musíme tam vyslat vojenský oddíl, aby to odporné hnízdo zničil, než –“

Vůbec mě neposlouchala. Jediné, na čem jí záleželo, byla sláva našeho lidu a především naší rodiny. Vložil jsem do svých slov veškerou *artu siva* – argosanskou ctnost přesvědčivosti. „Sestřičko, teď mě hezky poslouchej. Reichis umírá a ty jsi jediný člověk na celém světě, který mu může pomoci. Jestli mě máš aspoň trochu ráda, jestli mě ještě někdy chceš nazývat svým bratrem a nebudeš to brát jako špatný vtip, pak ho zachráníš. Zachráníš mého přítele.“

Chvilí na mě hleděla z onyxových úlomků, ale nakonec vzdychla. „Tak dobře. Popiš mi místo, kde jsi ho nechal, a snad budu moci –“

„Mám ho!“ zvolal hluboký, hněvivý hlas z nebe nade mnou. Byl to jeden z mnichů. „Ten zatracený blázen se pokusil vklouznout do stínu!“ Z mraků se spustily černé motouzy, které se mi omotávaly kolem zápěstí stále znovu a znovu a utahovaly se čím dál pevněji. Pak mě táhly pryč od Shally.

„Ne!“ vykřikl jsem. „Pusťte mě!“

Objevila se další vířící vlákna černého stínu, která se mi omotala kolem prsou. Cítil jsem, jak mě vlečou za

nohy. Náhle jsem byl vyzdvižen do vzduchu, chycený jako ryba na háčku. Křičel jsem a nadával, škubal za motouzy, až jsem měl pocit, že se mi ramena vymkla z kloubů.

„Kellene? Co se děje? Musíš mi říct, jak mám najít toho nek-“

Konec věty jsem už neslyšel. Dopadl jsem tvrdě na zem. Po zádech mi přeběhl mráz. Nebe nade mnou bylo teď šedé a padaly z něj drobné vločky bílého sněhu, které roztávaly v slzy, když se dotkly mé kůže.

Mniši mě vytáhli ze stínu dřív, než jsem stačil Shalle říct, jak Reichise najde.

Hlupák

Slovo „hlupák“ je pozoruhodné tím, že má více než jeden význam bez ohledu na to, jakou řečí hovoříte. Ať v jan'tepštině, berabesqštině, gitabriánštině, daromanštině nebo v jakémkoli jiném jazyce označuje hlupák člověka postrádajícího soudnost či rozum, někoho, kdo se nechává zneužít ostatními, zmatkaře, který hůř chápe, nebo chlazený dezert z míchaného ovoce. Řekli byste, že ten poslední význam se vyskytuje pouze v jednom jazyce, ale ve skutečnosti je jich několik, které slovem „hlupák“ označují mraženou ovocnou pochoutku.

Když mě mí věznitelé nazývali hlupákem – což činili v průběhu následujícího dne často –, jsem si jist, že tím mysleli všechny uvedené významy současně.

Až na to ovoce, ačkoli když o tom přemýšlím, nemohu vyloučit ani to.

„Ten hlupák je zmrzlý na kost,“ pronesl Tournam.

Drsnost jeho tónu mě probrala z dřímoty. Otočil jsem hlavu a uviděl to, na co jsem se díval každý den od okamžiku, kdy mě vytáhli z říše stínů: sníh, led, skály, horu. V mém oslabeném stavu by pro mě cesta byla krajně ob-

tížná nebyt toho, že jsem vlastně plul vzduchem nadnášen Tournamovými stínovými chapadly, která jsem měl omotaná kolem trupu a nohou, zatímco mniši stoupali po úbočí hory po svých.

Dozvěděl jsem se, že ten s oholenou hlavou a znameními slz pod okem se jmenuje Butelios. „Jistě že mrzne. Je zima.“

To mě přimělo se zasmát a mít ho raději než Tournama.

„A je zjevně zesláblý,“ pokračoval Butelios. „Jak na duchu, tak na těle.“

Dobrá, možná jsem si z těch dvou měl přece jen víc oblíbit Tournama. Vlastně na tom nezáleželo. Nemínil jsem pobývat v jejich společnosti příliš dlouho.

„Měl bych ho předhodit k jídlu svému démonovi,“ prohodil Berabesq a pohládl si spálené místo na koženém kabátě. „Co z něho řád bude mít?“ Mladík na mě pohlédl se širokým úsměvem ve tváři. *Ne, počkat vidím ho vzhůru nohama. Tváří se nasušeně.* „Málem jsi mě stáhl z toho útesu s sebou. Měl jsem tě nechat přerazit si páteř na těch skalách. Tvoje smrt by byla stejně krutá jako zasloužená.“

Můj život také není zrovna plnou mísou chlazeného ovoce, víš? Zasmál jsem se své duchaplnosti a otřásl jsem se. Vážně mi *byla* zima. Ke všem ostatním zraněním a neduhům mi krátký výlet do stínu přidal ještě jakýsi druh zimnice.

„Proč jsi nám chtěl utéct?“ zajímal se Butelios. Byl ke mně otočený zády a trpělivě se pachtil po úbočí vzhůru.

„Můj přítel,“ řekl jsem, nebo spíš zaskřehotal. Pomyšlení na Reichise mě úplně probralo. „Musím pomoci příteli.“

„Tomu zvířeti?“ zasmál se Tournam. „Copak jsem ti to neříkal? Zvířata jsou k jídlu, ne k tomu, aby nám dělala společnost.“

Jeho pošklebování mi připomnělo, jak se mě pokoušel přesvědčit, že jsem snědl Reichise. „Co dělají tvoje popáleniny na prsou?“ otázal jsem se přívětivě.

Z mé výhodné polohy, kdy jsem na něho hleděl zespodu, vypadala jeho vzteklá grimasa obzvlášť výhružně. „Tvoje zvíře už umíralo, když jsme tě odnesli ze Zlaté stezky. Teď už se o jeho zdechlinu jistě postarali krkavci a šakali.“

„Mýlíš se!“ Měl to být výkřik, ale ve skutečnosti to vyznělo jako chraplavé zašeptání. „Já ho slyšel, jak se mnou mluví, když jsem byl ve stínu. Je stále naživu.“

„Nebyl jsi ve stínu, pitomče,“ oponoval Tournam. „Jenom jsi padal na ty skály, když tě zachytila moje chapadla.“

Lháři, pomyslel jsem si. Viděl jsem černý sníh. Slyšel jsem Reichise, jak mě volá, a mluvil jsem se svou sestrou. Řekla, že mu pomůže.

Až na to, že... To by trvalo dost dlouho, že? Přinejmenším několik minut. Sletět z útesu trvá jen vteřiny. Oděv jsem měl stále zbrocený potem, kůži chladnou. Měl jsem snad tak vysokou horečku a tak zoufale jsem toužil zachránit Reichise, že se vše odehrálo jen v mých představách?

„Podívej. Teď brečí,“ konstatoval Tournam. „Kvůli pitomému zvířeti.“

Butelios ke mně přistoupil. Znamení černého stínu na tvářích mu dodávala podivně soucitný výraz. „Nezlob se na Tournama. Nevidí ostrou čepel žalu, která se ti otáčí v srdci. Do opatství dorazíme za tři dny. Do té doby se vyspi.“ V koutcích očí se mu objevila tmavá

tekutina. Po tvářích mu stékaly černé slzy a padaly mi na čelo a do očí. Snažil jsem se je setřást, ale najednou se mě zmocnila taková únava, že jsem se nedokázal udržet v bdělém stavu. Ještě jsem zaslechl Butelia, jak říká: „Ubohý hlupák.“

Spáček

Střídavě jsem usínal a probouzel jsem se. V krátkých okamžicích, kdy jsem byl při vědomí, jsem se pokoušel plánovat útek. Neměl jsem tušení, co mě za zdmi Ebenového opatství čeká, ale vlastně jsem ani neměl v úmyslu to zjistit. Reichis byl buď naživu a čekal na poušti, až ho zachráním, nebo byl mrtvý. Mohl jsem si kvůli tomu stýskat a fňukat, nebo mě to mohlo posílit: mohl jsem věřit, že kočkoveverky jsou nezničitelné, jak vždy tvrdil, a vydat se ho hledat. Věděl jsem dobře, jaké řešení by zvolil Reichis.

Nejspíš usoudil, že jsem mrtvý, a šel si najít jinou kavku, kterou by mohl oškubat.

„Vždyť na tom nezáleží,“ zamumlal jsem nahlas.

„Na čem?“ zajímal se Tournam a jeho chapadla z černého stínu se zavlnila ve vzduchu, když se otočil, aby se na mě podíval. „Butelie, dej mu další dávku.“

Ne, pomyslel jsem si. *Nedovol mu to.*

Zvláštní bylo to, že cosi ve mně se už začalo dožadovat blaženého, bezesného zapomnění, které přinášely Buteliovy slzy. Být uplakán černým stínem je nejspíš návykové. „Dejte mi pokoj,“ řekl jsem, když velký mnich zpomalil